

ป่าดงดิบในอ้อมกอด

อุปกรณ์แบบไอแพดกำลังเริ่มออกสู่ตลาด ใครยังไม่รู้จักก็น่าจะแสวงหาความรู้ความเข้าใจสักหน่อยก็จะดีโดยเฉพาะพ่อแม่ที่มีลูกอยู่มัธยม

สั้นๆ คือไอแพดเป็นอุปกรณ์เหมือนโน้ตบุ๊กแต่ตัดส่วนแป้นพิมพ์ออกเหลือแต่จอ เอาสมองและแบตเตอรี่ใส่ไว้หลังจอภาพ น้ำหนักเบา พกไปมาสะดวก ไม่ถึงกับใส่กระเป๋าทางเก่งได้แต่ใส่กระเป๋าสะพายของผู้หญิงได้สบาย ถือมือเดียวได้ ไม่เคยปิด เวลาใช้ไม่ต้องรอเปิดเครื่องเป็นนาที

พลังอำนาจที่จะเปลี่ยนโฉมโลกแห่งข่าวสารนั้นผมปล่อยให้ไปแล้ว งดนี้จะมานำเสนอด้านมืดของเทคโนโลยีนี้บ้าง

พลังอำนาจของไอทีและอินเทอร์เน็ตนั้นคงรู้ๆ กันอยู่ แต่ความเร็วของการเข้าถึงสาระในเน็ตนั้นเหมือนการตบมือที่ข้างเดียวไม่ดัง เราเข้าถึงสาระได้กว้างไกลทั่วโลก สารระอันไพศาลเหล่านั้นก็เข้าประชิดตัวเราได้เช่นกัน

โลกของอินเทอร์เน็ตหรือที่เรียกกันว่าโลกไซเบอร์นั้นไม่ต่างอะไรจากโลกรอบตัวเรา เทคโนโลยีกว้างไกลใครๆ ก็ใช้ได้ ตั้งแต่เด็กบวชถึงผู้ก่อการร้าย ตั้งแต่พระถึงฆาตกรโรคจิต และตั้งแต่นักการเมืองตงฉินไปถึงกังฉิน

สารไซเบอร์นั้นมีชั่วๆ ก็ลงไป อย่างสารลามกนั้นมีคนสำรวจไว้ว่าในปี 2552 มีกว่า 700 ล้านหน้าเว็บ (สำหรับประชากรไทยทั้งหมด รวมลูกเล็กเด็กแดงด้วย เอาไปคนละสิบน้าเลย)

โลกไซเบอร์นั้นเรียกได้ว่าเป็นป่าดงดิบดีๆ นี่เอง

แต่คุณเคยไปป่าดงดิบไหม อย่างเก่งก็เห็นในโทรทัศน์ จะไปจริงๆ นั้นลำบากยุ่งยากมาก ดังนั้นคุณนั่งอยู่หน้าโทรทัศน์ไม่ต้องกลัวโดนเสือกัดตาย แต่ถ้านั่งอยู่หน้าป่าไซเบอร์ผ่านคอมพิวเตอร์-อาจโดนเสือไซเบอร์กัดถึงตายได้ ไม่ได้ล้อเล่นนะครับ มีตายกันมาแล้ว ที่เป็นเช่นนี้เพราะอินเทอร์เน็ตนั้น "ย่อโลก" มาไว้ตรงหน้า สารระใดๆ ในโลกไม่ว่าจะอยู่ไกลเพียงใดก็ใกล้ได้ เพียงปลายนิ้วสัมผัสเท่านั้น ปากก็เลยมาถึงตัวได้ง่ายๆ นะสิครับ ไม่ต้องลุกจากโซฟาตัวโปรดเลย

แล้วเกี่ยวอะไรกับอุปกรณ์แบบไอแพดด้วยล่ะ

การที่ไอแพดพกพาได้ จอกิ่งใหญ่ ทำให้เข้าถึงสาระได้สะดวก เป็นส่วนตัวมากขึ้นไปอีก สำหรับคุณกับผมนั่นก็พอทำเนาเพราะเราสนใจแต่เรื่องความสะดวก แต่กับเยาวชนซึ่งอยู่ในวัยอยากรู้อยากเห็นล่ะครับ อะไรก็น่าสนใจไปหมดแต่ขาดซึ่งวิจารณญาณว่าอะไรผิดอะไรถูก อะไรเหมาะอะไรควร แต่เดิมนั้นเรามีสังคมคอยปกป้องเขาผ่านเจ้าหน้าที่ของรัฐและเอกชน

ที่ควบคุมสื่อ ทั้งโทรทัศน์ วิทยุ หนังสือพิมพ์และสิ่งตีพิมพ์ทั้งหลาย มีตำรวจคอยระวังไม่ให้ผู้ร้ายมาเผ่นพวน คอยสอดส่องดูแล เด็กๆ ไม่ให้หนีเรียนไปอยู่ในที่อโคจร แต่พอมีอินเทอร์เน็ตที่เปิดโลกกว้าง การควบคุมเหล่านี้ก็เป็นหมันไป

เด็กๆ ของเราจะมีปาดงดิบ (ดูรูปประกอบ) อยู่บนดักหรือในอ้อมกอดของเขาเวลานั้นเล่นอยู่กับเพื่อนฝูงหรืออยู่คนเดียวในห้องนอน ผู้ปกครองอย่างเราๆ ก็เห็นว่า เออ อีหนูมันอยู่ในห้องนอนก็ปลอดภัย ไม่มีโจรผู้ร้ายมารังควาญ หารู้ไม่ว่าด้วยไอแพด อีหนูของเราออกไปถึงไหนต่อไหนแล้ว มีพวกโรคจิตมาชวนเตลิดเปิดเปิงไปไกล

ไม่ใช่แต่เยาวชนของเราเท่านั้น แม้แต่ผู้ใหญ่อกสามศอกเองก็ตาม เจอพวกตลกทงไซเบอร์ก็วิ่งไปธนาคารโอนเงินให้เขาไปก็เยอะแล้ว อยู่ในที่ทำงานนั้นอย่างเก่งก็โดนเจ้านายดู โดน KPI อด โดนลูกค้าโวย โดนพี่องร้อง แต่อยู่ในปาดงดิบไซเบอร์นั้น อาจตายได้นะครับ

แล้วกระทรวงไอซีทีไปอยู่เสียที่ไหนล่ะครับ ไร... ต่อให้มีสิบลกระทรวงก็ห้ามโลกไม่อยู่หรอกครับ เหมือนสิ้นนามิโกม มาแล้วเอาสองมือยันไว้ ต่อให้เป็นเจ้าอาวาสเสี้ยวลี้มยี่พลึงภายในเป็นเลิศก็โดนหอบไปทั้งจีวรเลย แล้วเยาวชน-และสังคม-ของเราจะเหลืออะไรล่ะครับ ลองคิดถึงว่าเราออกแรงกับยาบ้าไปเท่าไรแต่ก็เห็นออกข่าวจับได้กันทุกที่ทุกวัน นี่คิดว่าถ้าลูกเรากดไอแพดแล้วยาบ้าไซเบอร์ไหลออกมาได้แล้วจะเป็นอย่างไร โลกไซเบอร์นั้นสอนให้คุณสร้างระเบิดปรมาณูได้ด้วยซ้ำไป

มีทางเดียวที่จะต่อสู้กับปาดงดิบนี้ได้คือสอนให้เยาวชนของเรารู้ว่าในโลกไซเบอร์นั้น อะไรคือเมือง อะไรคือป่า อะไรคือเสือ อะไรคือยานเสียมโทรม อะไรคือขนมและอะไรคือยาพิษ อะไรคือยาบ้า

อย่าคิดว่าปิดประตูห้องนอนซังลูกเอาไว้แล้วเขาจะปลอดภัยนะครับ โลกไซเบอร์นั้นส่งไอแพดมาเป็นทูตานุทูตแล้ว เยาวชนของเราต้องมีวิจารณญาณมากพอจะรู้ว่าอะไรควรไม่ควร ไม่อย่างนั้นเสียดินแดน-เสียผู้เสียคน-ได้ง่ายๆ เราช่วยเขาจริงๆ ไม่ได้หรอกครับ

อ.ดร.ยรรยง เต็งอำนวย ภาควิชาวิศวกรรมคอมพิวเตอร์ คณะวิศวกรรมศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

อีเมลล์ Yunyong.T@Chula.ac.th ทวิตเตอร์ @YunyongTeng